

# ★ BEZDOMOVINY ★

Prosinec 2018

vydává Jako doma - Homelike, o. p. s.

## MOKRÉ CENTRUM V BRNĚ

*Minulý měsíc, v pondělí, dvaadvacátého jsme se sešli v Brně na workshopu, kde jsme měli probrat téma tak zvané „mokrého denního centra“.*

Mokrý centrum znamená centrum, kam mohou lidé se závislostí. Workshop byl součástí výzkumu s názvem „Jak řešit potřeby osob trávících čas v exponovaných lokalitách jako je například hlavní nádraží v Brně“. Samotnému workshopu předcházela terénní výzkum se samotnými respondenty, kterých se situace týká, mapování lokalit, kde lidé bez domova tráví nejvíce času. Workshop byl rozdělen na dvě části. V té první byl představen samotný výzkum a rozhovory z terénu a v druhé části jsme se rozdělili na pracovní skupiny a diskutovali čtyři důležitá témata. Prvním tématem byla Cílová skupina mokrého centra. Nakonec vykristalizovaly dvě potenciální skupiny. A to mladí lidé se závislostí na nealkoholových drogách a starší lidé v sociální tísní se závislostí na alkoholu. Jsou to dvě skupiny lidí, které se navzájem moc nepřátelí. V dnešní době jsou však častěji a častěji nealkoholové drogy vyměněny za alkoholové nebo kombinovány. Myslím, že důvody jsou např. finanční stránka-stojí méně, větší společenská tolerance a lepší dostupnost-má ho každá Billa, Albert, malý či větší krám. Druhým tématem bylo Hodnocení efektivity mokrého centra. V tomto bloku jsme

diskutovali o možnosti kontrolovaného bytí v centru a jak pracovat se samotnou závislostí. Zda centrum dobře funguje se dá jistě zhodnotit nejlépe samotnými uživateli služby jejich zpětnou vazbou a dlouhodobě i změnou počtu zásahů policie v exponovaných lokalitách.

Třetím tématem bylo Mokrý centrum a jeho místo v komunitě. Tato pracovní skupina měla definovat roli Mokrého centra. A také jsme hodně mluvili o spolupráci s městem, policií, zdravotními složkami, kdo budou tamní pracovníci a o kombinovanější sociální pomoci.

Posledním tématem byli Potřebné opatření na úrovni obce. Zde jsme prodiskutovali konkrétní soubor opatření, které mohou pomoci lidem trávícím volný čas v exponovaných lokalitách. Například zazněla otázka, zda by dennímu centru nemělo spíše předcházet noční, otázka samotného způsobu kontrolovaného pití, peer práce, aktivit v denním centru i takových věcí jako jsou třeba skříňky na věci a zda mohou do centra psi. Také sem patří samozřejmě otázky ohledně financování a věci spojené se vztahem k sousedům a podobně.

Na tomto výzkumu, který byl zadán od magistrátu města Brna, se podílely Podané ruce – nezisková organizace zabývající se závislostmi v Brně ve spolupráci s Aslidem – participativní skupinkou lidí pro domov. Vše výborně koordinovala slečna Miriam, kterou Podané ruce na tento projekt oslovily.

Za sebe si myslím, že taková centra zde v ČR chybí, a ne jenom ta a jsem ráda, že je odvaha od města Brna se touto možností zabývat.

Zuzka



## Premiéra Co čumíš II proběhla...

V rámci festivalu Případ pro sociálku, který se koná v pražském divadle Venuše ve Švehlovce ve dnech 2. 12. až 8. 12. se 2. 12. 2018 konala premiéra divadelního představení **Co čumíš II – tentokrát z azyláku.**

Protože se nám již kvapem blíží premiéra, tak se naše zkoušky zintenzivněly – 2x až 3x týdně pod režii Zuzany Buriánové. Představení ukázalo, kterak se vlastně za zdmi azylových domů žije.

Představení je složené z příběhů hereček, co zažily dobrého, ale i špatného „na azylu“ a o čem lidé kolem nemají ponětí...

Herečky poukazují na to, co jim vlastně zde chybí a není to jen soukromí. Mnohé ženy zůstávají na ulici, protože nemohou mít s sebou psa... je to příběh o tom, kterak sociální systém pomoci funguje či spíše nefunguje, jak jednotlivé aktérky zápasí s problémy, ve kterých se z různých důvodů ocitly (vězení, nemoc, citová deprivace...).

2-8. 12. 2018  
**PŘÍPAD PRO SOCIÁLKU VOL. 4**  
Venuše ve Švehlovce  
Festival sociálního umění



## TICHÁ NOC!

LIDI, VÁNOCE JSOU SVÁTKY POKOJE  
A MÍRU A RODINNÉ POHODY.

ALE TAKÉ SE ŘÍKA VÁNOCŮM TICHÁ  
NOC. PROČ TICHÁ NOC, PROTOŽE  
ZA DRUHÉ SVĚTOVÉ VÁLKY BYLA  
ŠTĚDRÁ NOC JEDINÁ NOC Z CELÉHO  
ROKU, KDY VOJÁCI NEMUSELI DO  
SEBE STŘÍLET A NAVZÁJEM SE ZABÍJET.  
MOHLI SI ODPŮČINOUT. UMÍTE SI TO  
PŘEDSTAVIT?

NAPROSTÉ TICHŮ BEZ ZBRANÍ,  
ANO, ŮLEVA.

DNES SE NA TO UŽ ZAPOMNĚLO,  
ŠKODA.

A PRÁVĚ DÍKY TĚM VOJÁKŮM SI MY  
DNES ŽIJEME. EXISTUJE PÍSEŇ, KTERÁ  
PATŘÍ K VÁNOCŮM, JMENUJE SE TICHÁ  
NOC.

CO SI PŘEJI JÁ POD STROMEČEK?  
ZDRAVÍ, LÁSKU A MÍR, TO JSOU DÁRKY,  
KTERÉ JSOU K NEZAPLACENÍ. PŘEJI  
VÁM VŠEM NA SVĚTĚ TO SAMÉ, CO SI  
PŘEJI JÁ.

S POZDRAVEM ROMAN.



## Můj obdiv a moje radost

Včera večer jsem vykoukla z okna bytu na pražském Smíchově a zahlédla jsem sniž, opravdu, byl to sniž!

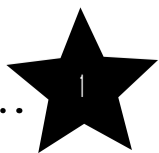
Ten večer, když jsem šla se psem ven, zima nebyla. Ale jen ten večer. Pár dní před tím bylo už v noci minus a já si o to víc uvědomila, jak jsem ráda, že se po práci vracím domů. Domů, do bezpečí k lidem, co jsou má rodina anebo co mám moc ráda a taky do tepla. Do teplých peřin, teplé vody, k teplé večeri, do teplých pokojů.

Už asi týden, když se vracím z našeho komunitního centra večer pozdě domů, myslívám po cestě na holky, co akorát asi uléhají do svého spacáku. V lepším případě do stanu, kde si to alespoň trochu zadýchají, v horším případě kdesi na lavičce, kde na ně sněží a nejsou ani v jakéms takém bezpečí. Myslívám na starší ženy a babičky, co posedávají na tramvajových zastávkách a mrznou, i když to na sebe nedají znát. Na ženy, co ve svém mladším či starším věku bojují každou noc venku, v zimě se svým zhoršeným zdravotním stavem a dalšími každodenními problémy s životem venku spojenými.

A proto před těmito ženami smekám, jak jsou silné a mám každé další ráno radost, když je znovu vidím v našem komunitním centru živé a „zdravé“ a znovu a znovu jsem moc ráda, že večer po práci mám kam jít.

Sama jsem „pár“ nocí na ulici zažila, tak věřte, že se můj obdiv a radost, že vás znovu každé ráno vidím, od srdce a upřímná,

Helenka



# fotky\_JINKA

Ani zde na farmě jsem neopustila svůj zvyk nosit fotoaparát stále s sebou. Fotky vznikaly při procházkách s pejskem.



Fotky Jinka

# FESTIVAL >>> PŘÍPAD PRO SOCIÁLKU IV.

Již čtvrtý ročník festivalu sociálního umění „Případ pro sociálku“ se uskutečnil od 2. do 8. prosince organizovaný již známým tandemem Divadlem Venuše ve Švehlovce a Autonomním sociálním centrem Klinika.

Festival se ale neomezoval pouze na tyto dva prostory, využíval i veřejných prostranství, kde probíhali specifické umělecké intervence pod taktovkou studentů z Environmentálního ateliéru na FAVU. Nechyběla ani výstava fotek Marka Siváka, žižkovského pouličního dobrodruha nazvaná Předposlední víkend v srpnu na Žižkově. Jeho super schopností je zachycovat každodennost na Žižkově skrze fotky v počtu, které se blíží nekonečnu. Tradiční záležitostí se stalo divadelní představení Jako doma Co čumíš II Tentokrát z azylu, jednalo se o premiéru. Jaký je život v azylu? Co lze v tajemném domě najít? Jak vypadá azylová každodennost? Nejen pro diváky natolik přínosné, že bych doporučila k návštěvě všem! Nechyběla ani divadelní talk-show o sociálním bydlení či premiéra divadelní inscenace Po tvých hrobech šlapu, která vyobrazuje smutnou realitu města Prostějov, „Původní dokumentární inscenace inspirovaná kauzou prostějovského židovského hřbitova, jehož pietní připomínku odmítá místní obyvatelstvo. Mají mít snad přednost mrtví Židé před roztomilými českými pejsky?“ Za zmínku stojí i autorská inscenace Dr. AmAS: TEĎ MLUVÍM JÁ. Herci s aspergerovým syndromem vyprávěli své životní příběhy a zkušenosti, nechali nás alespoň v této formě nahlídnout do svého světa. Americký císař, inscenace vyhlášená jako nejlepší roku 2018 na Slovenku, se věnuje masové vlně vystěhovalectví z Rakouska-Uherska do Ameriky na přelomu století 19. a 20. na motivy knihy od Martina Pollacka. Poslední den festivalu si vzala pod taktovku otevřená platforma Radio Tuleň, která svými outdoor aktivitami nazvanými Trojboj Radia Tuleň upozorňovala na gentrifikaci Prahy, její rychle se měnící tvář, která se uzpůsobuje turistům více než samotným obyvatelům města. Proč máme centru Prahy tramilion restaurací a předražených obchodů, když je tu nespočet lidí, kteří nemají zajištěné základní důstojné bydlení? Sportu zdar a bydlení zvláště!

Lida

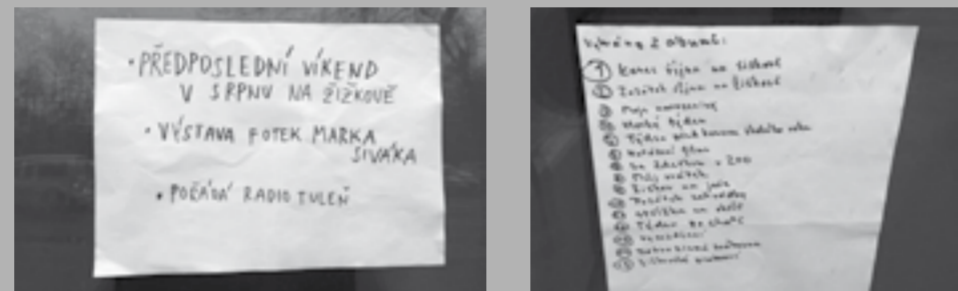


foto z výstavy Marka Siváka



Fotky Jinka

# Příběh Nataši 4. díl: Můj otec

Svatební den mých rodičů byl hezký. Z niče nic se na obloze přihnál mráček a spustil déšť, někdo ze svatebčanů vykřikl, že to přinese štěstí, ale jedna z babiček naopak odvětila, že to bude neštěstí. Mamka se vdala do slušné rodiny, rodiče mého otce ji přijali dobře. Žili klidně, chodili do práce a měli své hospodářství, které čítalo půdu a domácí zvířata. V roce 1939 se narodila holčička, dali jí jméno Jalja a pak jsem se narodila já, Nataša. Náš otec nás miloval. V roce 1941 začala Velká vlastenecká válka. Všichni muži museli opustit své rodiny. Začátkem července po řece Severní Dvina pluly dlouhé lodě, na které nasedali všichni muži, kteří byli naverbováni do války. Před



Míru mir – Maškarní

nástupem na loď se na břehu všichni loučili se svými rodinami. Loučení bylo těžké, všude se ozýval silný pláč žen a dětí. Mě mamka držela v náručí, byly mi dva roky. Otec tiskl Jalju k sobě, jí byly tři roky, ale celý život si pamatovala na otisk plíšku na řemeni na noze, pak objal mě. Před nástupem na loď řekl otec matce, aby nás chránila. Loď odplula. Z naší vesnice odešli všichni muži, zůstali pouze starci, ženy a děti. Po válce se vrátili jenom tři muži, těžce zranění, můj otec mezi nimi nebyl. Zahynul ve válce, slovo táta já neznám.

## Moje dětství

Naše dětství (moje a mé sestry) bylo klidné. Dědeček a babička, rodiče našeho otce, nás měli rádi. Babička zemřela, když mi bylo šest měsíců. Mamka mě nosila do jeslí, sestru vodila do školky, když jsem povyroستla, šla jsem také do školky. Ve školce jsme všechny děti mluvily rusky, zpívaly písničky, recitovaly básničky a tanci-



Nataša se svojí sestrou

ly. Strava byla chutná, ve školce se mi líbilo. V roce 1946 ale školku zavřeli, zůstala jsem doma s dědečkem. V zimě jsem seděla na peci, protože byly tuhé mrazy. Neměla jsem válečky, tak jsem vždycky čekala, až sestra přijde ze školy a dá mi ty svy. Vyšla jsem vždycky na dvůr podívat se, kolik je sněhu, bylo ho hodně. Venku bylo mrazivo, den byl mrazivý, zima byla dlouhá. Seděla jsem pořád na peci a prohlížela si jednu dětskou knížku, byly v ní obrázky různých zvířátek, byla to jediná knížka, kterou jsme měli, přivezla nám ji jedna paní. Hračky taky nebyly, měla jsem jednu hadrovou panenku, kterou ušila ručně jedna švadlena, šaty nešila, protože nebyly látky, přišly až po válce. Dopoledne jsem poslouchala zprávy z rozhlasu, to bylo takové kulaté rádio, kterým jsem nerozuměla a pak už nic. Tak jsem se zabavovala sama, zpívala jsem písničky, recitovala jsem básničky, které jsem se naučila ve školce. Měly jsme kocoura, zrzavého kocoura, jmenoval se Vaska. Ten seděl se mnou na peci, pro mě to byl dobrý společník. Společně



zimní měsíce v Archangelsk

jsem trávily dlouhou tuhou zimu a čekaly na jaro. V dubnu už bylo cítit jaro. Ráno vycházelo slunce, svítilo a hřálo celý den. Začínal tát snít, toho bylo hodně, závěje byly vysoké, ale chladno bylo do konce dubna. Na 1. máje ještě mistry leželo hodně sněhu. Na jaře jsem byla obutá do botiček a teplého kabátku, na hlavě jsem měla pletenou teplou čepici a na ruku pletené rukavice, tak jsem byla oděná do konce května. Léta začínalo v červnu, o konce června děti nosily letní šatičky, na hlavě šátky, protože venku často foukal ledový vítr. Celé léto jsou bílé noci, nikdo nechtěl jít spát, ani komáři, který nás dlouho do noci otravovaly. Léta uběhlo rychle, začal podzim a v září už začal padat sníh, přišlo a byly plískanice, v listopadu mrzlo a v prosinci zase uhořely mrazy.

Nataša



Natašin otec

# Můj pobyt v ženském centru – postřeh teenagera

Ze začátku jsem do ženského centra jezdila za maminkou jen na chvíli. V poslední době tam trávím času více. Občas s něčím pomohu a také pozoruji cvrkot kolem sebe. Jako dítěti se mi to huře snáší, ale v tom centru je takové kouzlo, lidé si tam navzájem pomáhají, bývá i pěkně veselo.

A ochutnám i veganské jídlo! Myslím, že je super někomu pomáhat, i když ty sám nic moc nemáš. Některé pracovnice nemají ani svůj domov a pomáhají. Možná kdyby se takto chovalo více lidí, svět by byl o to lepší. Život nám toho nadělí hodně, ale některé ženy bez domova, které tam chodí, se s tím výborně potýkají.

Někdy je tam dusno, ale vždycky se to pak hodí do pohody. Obdivuji pracovnice, co vše zvládají, a hlavně moji mamku. Taký hodně pracuje, no spíš dře. Má toho dost, doma i v práci, nemá moc klidu, ale ode mě má hodně obdivu.

Jen tak dál, pro všechny.

Ada, 13 let

# Měla jsem přítel, už je nemám. Když jsem měla dost peněz!

Měly jsme sraz každou středu. Znalý jsme se asi patnáct let. Byla jsem tak blbá, že jsem se pochlubila svým dědictvím. A tím to všechno začalo. Marie plakala, že její syn má zaplatit dvě hypotéky jinak přijde o všechno. Žádala mě o osmdesát tisíc do jednoho měsíce. Pomohla jsem.

Druhá mě zoufale prosila o patnáct tisíc, které prohrála na forbesu. Peníze byly určeny na nájem a bála se manžel a až přijde z ryb. Byl na rybolovu, řekl, že jí asi zmílá, jestli nedonese peníze a nezaplatí nájem. Tak to byla druhá.

Dalších pět tisíc na zuby, opět jsem peníze dala. Po čase jsem za nimi šla a ptala jsem se, jestli mi peníze vrátí, obě odpověděly: „nemám a dlouho mít nebudu“. Osmdesát tisíc je hodně. Jedna z nich mi odpověděla: „nemáme nic sepsaný spolu, jdi k soudu, je to tvrzení proti tvrzení“ a vyhnala mě z bytu.

Pouze jedna kamarádka, která mi dlužila pět tisíc, mi je ve splátkách dala. Stará moudrost, chceš ztratit přítele? Tak jim půjč!

Eva Myslivcová

# METRÁŽ, DÍLNA PRO ŽENY BEZ STŘECHY NAD HLAVOU

Dnes je středa a já opět byla na metráži.

Je to nízkoprahová dílna pro lidi, spíše pro děvčata, bez střechy nad hlavou. Můžou si přivydělat pár korun na svou potřebu anebo na spaní. Naučí se určitým dovednostem ohledně šperků. Určitě je zábavné se naučit psát různým písmem a zároveň novou dovednost využít na zkrášlení oblečení jako například na trička, šaty, ale i mikiny. Nejsou to jen tyto věci. Také děláme různá přáníčka pro naše stálé klienty, co nás podporují různými způsoby třeba finančně nebo nám darují zbytkový materiál, tj. zbytky kůží, koženek nebo věnují korálky, ale i starší šperky. Můžete se na nás a naši dílnu přijít podívat. A jestli jste jen trošku zručné, můžete se i vy zapojit do výroby.

Naše dílna se nachází na adrese: Soukenická 30 zvoňte na zvonek METRÁŽ.

Ivanka

Já jsem kuchařka bez domova, mám ráda Organizaci Jako doma.

Komunita dívek, žen, otevřeno každý všední den.

Leník v kanclu sedí, a dělá vše co je zapotřebí.

Ladička to je hvězda naše, otvírá se duše vaše.

Gabinka výborně varí, na pánvičce se to smaží.

Helča s úsměvem na tváři, celé komunitko rozzáří.

Zuzka ta ti pomůže, i když už třeba nemůže.

Deniska je pořád k ruce, už mi z toho buší srdce.

Klobouček na hlavě Jana má, šanci, naději holkám dá.

Helena se pořád usmívá, smutek a beznaděj zavírá.

Tužku, papír, dobrý rým, širte holky k sobě mír.

Aranka

# Poděkování

Jmenuji se Denisa a jsem peer pracovnice v komunitním centru Jako doma. Touto cestou bych chtěla poděkovat všem bezva lidem, kteří nám do centra nosí oblečení, hygienu a další nezbytné věci. Vítejte mi, že ženy, které naše komunitko navštěvují, jsou vděční za jakoukoliv pomoc a moc si toho váží.

Je hezké vidět radost v jejich očích, i když to mají v každodenním životě těžké.

Takže moc a moc Vám všem děkuji za sebe i za kolegyně, ale hlavně za ženy bez domova!

Denisa Jako doma





  
Centrum sociálních služeb Praha

**ZIMNÍ NOCLEHÁRNA**  
**PRO OSOBY BEZ PŘÍSTŘEŠÍ**

<b>Adresa noclehárny:</b>	Chodovská (areál teplárny Michle), Praha 4
<b>Dopravní spojení:</b>	Tramvaj 6, 11 – zastávka Teplárna Michle Autobus 135, 136, 213 – zastávka Teplárna Michle
<b>Příjem klientů:</b>	Pondělí – neděle - 20.30 - 21.30 hod.
<b>Pravidla pro přijetí a pobyt v noclehárně:</b>	Sociální potřeba – pouze osoby bez přístřeší Plnoletost (věk nad 18 let) Příjem pouze ve stanovenou hodinu Zákaz konzumace alkoholu a drog v noclehárně Zákaz kouření v noclehárně Dodržování osobní hygieny Přizpůsobení se pravidlům noclehárny Dodržování pokynů personálu Budíček – 6.15 hod. Do 7.00 hod. opustit objekt i areál noclehárny



## KDE SE ZADARMO VYSPAT? >>>>>>>>

**LOĎ HERMES** – POZOR!! MOŽNO I BEZ OBČANSKÉHO PRŮKAZU  
Noclehárna na lodi Hermes je v provozu každou noc (pondělí - neděle), a to celoročně. Klienti musí večer přijít na loď v době 19.30 - 20.30 hodin. Pozdější příchod je třeba předem domluvit s personálem lodi. Ráno je budíček v 6.00 hodin a do 6.30 hodin musí všichni loď opustit.

**NOCLEHÁRNA VACKOV** od 1.12.2018  
**Malešická 74, Praha 3**, u autobusové zastávky Vackov (v objektu Ubytovny Vackov, vstup bočním vchodem z levé strany)

PROVOZNÍ DOBA >>> 20.15 - 7.00 hodin

**Spojení:** BUS 124 a 297 do zastávky VACKOV, např. ze zastávek Želivského, Budějovická

Všechny nabízené služby jsou poskytovány ZDARMA (nocleh, teplé nápoje, základní hygiena). Ložní prádlo a lůžkoviny nebudou zajištěny (při prvním příchodu dostane každý nový klient deku). Klienti jsou povinni si všechny věci každé ráno odnést. Do zařízení platí zákaz donášky alkoholu a drog!

**DŮLEŽITÉ:** V 18.30 se vydává pořadníkové číslo, s kterým jsou klienti poté 100% ubytováni.

**NOVĚ DENNÍ CENTRA OTEVŘENA I PŘES VÍKEND**

## KDE SE VYSPAT ZA POPLATEK?

**ARMÁDA SPÁSY** – NOCLEHÁRNA, POPLATEK 30KČ NA NOC!  
Otevřeno je po - ne od 19.30 do 8.00 nepřetržitě  
Služba je poskytována tomu, kdo je starší 18- ti let, není pod vlivem alkoholu nebo jiných drog a je fyzicky soběstačný.

## KOMUNITNÍ CENTRUM JAKO DOMA

**Pobřežní 8, Praha Florenc**

Co Vás v centru čeká?

Každou **středu v 10:00** je možnost přijít a zapojit se do ranního cvičení jógy. Pravidelně v **úterý** v odpoledních hodinách se koná výuka angličtiny pro začátečníky, od 18:30 v D-zóně.

Od **čtvrtek 6. 12.** od 18:00 bude jednou za 14 dní probíhat arteterapie (společné tvoření a malování).

Každé **úterý** a **čtvrtek** od 15:00 do 18:00 probíhají společné aktivity, je možnost z vln a látek uplést či ušít například povlak na polštář, čepici apod., společně se dívat na film, vyrábět, hrát deskové hry, nebo přijít s jiným nápadem.

Od nového roku plánujeme kurz sebeobrany a základní počítačový kurz! Kdo má zájem, může se hlásit u pracovník komunitního centra.

Změna programu vyhrazena.

# KAŽDOROČNĚ UHOŘÍ NĚKOLIK LIDÍ BEZ DOMOVA PŘEVÁŽNĚ V ZIMNÍCH MĚSÍCÍCH!!!

**Myslete na svoji bezpečnost!**

**Neopatrná manipulace s ohněm může znamenat těžké zranění  
nebo dokonce smrt.**

**Proto dávejte pozor na svíčky (otevřený oheň obecně),  
plynové bomby, které po zhasnutí mohou způsobit udušení,  
ale i na kamna, u kterých dávejte pozor na správnou montáž  
a také na věci, které se kolem kamen vyskytují!**

Bezdomoviny vydává Jako doma – Homelike, o. p. s., 2018

**Kontakt:** [www.jakodoma.org](http://www.jakodoma.org), [info@jakodoma.org](mailto:info@jakodoma.org)

**Do novin přispěly:** Eva, Nataša, Aranka, Áda, Jinka, Roman, Denisa, Zuzka,

Helenka, Ivanka, Lída

**Grafiku udělala:** Jitka Pročková

**Texty přečetla a chyby opravila:** Ludmila Böhmová

**Náklad:** 1000 výtisků



EVROPSKÁ UNIE  
Evropské strukturální a investiční fondy  
OP Praha – pól růstu ČR

